

Hans Kuyper

Het geheim van de bevroren boerderij

Tekeningen ivan en ilia

LEOPOLD / AMSTERDAM

AVI E5 / M6

Eerste druk 2016

© 2016 tekst: Hans Kuyper

Omslagillustratie: Saskia Halfmouw

Illustraties binnenwerk: ivan en ilia

Vormgeving omslag, logo en schutbladen: Rob Galema

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6955 7 / NUR 282

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Winter

‘Ik geloof dat het sneeuwt,’ zegt papa. ‘Waratje.’

Kim zegt niks. Ze weet precies hoe papa zich voelt. Want ‘waratje’ is een vrolijk woord, een onzinwoord. En als papa dat soort woorden gebruikt, is hij boos. Of verdrietig. Of allebei tegelijk.

‘Ja, het sneeuwt,’ zegt mama. ‘Dat is wel heel vroeg in het jaar.’

Ze zet de ruitenwissers aan. De grote, grijze vlokken worden tegen elkaar geveegd tot doorzichtige gele hoopjes. Aan de zijkant van de ruit glibberen ze langzaam omhoog.

‘Gisteren zaten we nog in de tuin aan de koffie,’ zegt mama.

‘Maar wel uit de wind en met een sjaal om,’ mompelt papa. ‘En het is natte sneeuw.’

‘Tippe-tippe-boeme-bat-bat,’ zingt oma opeens. ‘Dat was me wat!’

Kim schiet in de lach.

‘Nou ja,’ zegt oma. ‘Ik weet ook niet waarom ik dat zing. Ik ben net een kip zonder kop.’

‘Gezellig toch juist,’ zegt Kim. ‘Zing maar lekker.’

Ze kruipt wat dichterbij tegen oma aan en kijkt tussen mama en papa door naar buiten. Het lijkt net of de auto stilstaat en de sneeuwvlokken tegen de voorruit worden geschoten, uit een onzichtbaar kanon dat ergens heel ver

weg staat. Als je er lang naar kijkt, gaat het draaien in je hoofd.

En nog verder vooruit, voorbij dat onzichtbare sneeuwkanon, rijden de verhuizers. Niet in een vrachtauto, dat was niet nodig. Oma's nieuwe flat is maar klein, er kunnen niet meer dan een paar meubels in staan. Die passen gemakkelijk in een bestelbus. De rest van de spullen in oma's oude huis wordt later verkocht.

De grote tafel bijvoorbeeld, waar je enorme legpuzzels op kon maken. De gekke kapstok met de hertengeweien. De kast met de laatjes vol speelgoed en prentenboeken. En de piano, waar oma alle liedjes van de wereld op kon spelen. Zelfs de liedjes die Kim verzong toen ze nog klein was.

Allemaal weg...

Kim schudt haar hoofd. Ze wil er niet aan denken, want dan wordt ze net zo verdrietig als papa. Gewoon naar de sneeuw kijken. Die rare sneeuw.

Het is heel plotseling winter geworden. Vanochtend vroeg, toen de verhuizers kwamen, scheen de zon. In oma's tuin bloeiden zelfs nog wat bloemen. Een merel slokte een enorme worm naar binnen. 'Ga je dit missen, oma, als je verhuisd bent?' had Kim gevraagd. Maar daar wist oma geen antwoord op. Er is misschien ook geen antwoord. Sommige dingen gebeuren gewoon, en het maakt niet uit wat je ervan vindt.

'Is het nog ver?' vraagt Kim.

'Ik vroeg me al af wanneer je dat zou gaan vragen,' moppert papa. 'Ja, het is nog ver. Ongelooflijk ver. We zitten nog wel een dag of vier in de auto.'

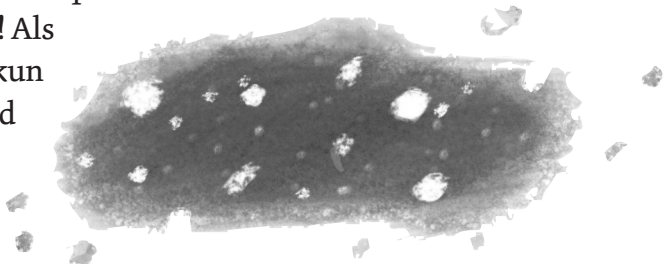
'Niet zo flauw doen,' zegt mama. 'We zijn er bijna hoor, Kimmetje.'

Papa haalt zijn neus op en schudt zachtjes met zijn hoofd.

'Natte sneeuw,' mompelt hij. 'Dat kon er nog wel bij.'

'We gaan er een heel gezellig flatje van maken!' zegt mama. 'Je zal niet weten wat je ziet, ma!'

Kim zucht diep. Mama doet extra vrolijk, terwijl ze weet dat dat niks helpt. Dat weet Kim zelfs! Als papa bozig is, kun je beter je mond

houden. Of gekke liedjes zingen, zoals oma.

Maar mama kan dat niet.

‘Echt knus, die sneeuw,’ zegt ze ook nog.

‘Knus,’ moppert papa.

Kim zucht alweer, maar niemand lijkt het te horen. Daarom zucht ze nog maar eens. En opnieuw. En voor een vijfde keer.

‘Mag die ventilator uit?’ vraagt oma. ‘Mijn haar raakt in de war.’

Mama lacht. En papa ook deze keer. Heel kort, maar toch.

‘Waar gaan we eigenlijk naartoe?’ vraagt oma.

‘Naar je nieuwe flat,’ zegt mama. ‘Maar eerst gaan we iets anders doen. Iets heel leuks!’

‘Hoera,’ zegt papa mat. ‘We maken er een dagje van.’

Oma buigt zich over Kim heen. ‘Wat is die vent toch een mopperkont, Kimmetje,’ fluistert ze. ‘En dat is allemaal mijn schuld, want ik heb hem gemaakt.’

‘Meestal valt hij wel mee, hoor,’ fluistert Kim terug.

‘Maar ’t is een leuk ventje, dat wel,’ zingt oma.

Dijk

Mama kijkt in de spiegels en zet de richtingaanwijzer aan. Dat is altijd een mooi geluid, net een oude klok.

‘Wat doe je nou?’ roept papa. ‘We moeten rechtdoor! We moeten achter de verhuizers aan.’

‘Die verhuizers kunnen het wel even alleen af,’ zegt mama. ‘Dit is leuk. Hier was het toch? We zijn er al zo lang niet meer geweest...’

Ze rijden tussen lelijke, grijze gebouwen. Er is niks leuks aan. Kim wil er net wat van zeggen als de weg opeens omhoogloopt. Er staan geen grijze gebouwen meer, maar leuke kleine huizen. En achter die huisjes zijn weilanden, zo ver als je kunt kijken. Ze zijn al bijna helemaal wit.

‘Wat gek!’ roept Kim. ‘Net zaten we nog in de stad!’

‘Dat zitten we nog steeds,’ zegt mama. ‘Dit is een vergeten stukje. Kijk ma, daar in de verte staat je nieuwe flat. Zie je de rode gordijnen? Dat is je kamer. Als je straks uit het raam kijkt, kan je deze dijk zien. En dat is leuk, want... Herken je het al, ma?’

‘Ik herken niks,’ zegt oma. ‘Ik ben net een...’

‘Kip zonder kop!’ roept Kim.

‘Precies,’ zegt oma. ‘Heb ik dat al eerder gezegd?’

‘Je zegt het altijd,’ zegt Kim. ‘Maar dat geeft niet, want het blijft grappig.’

Oma geeft Kim een kus op haar haar.

‘We gaan naar het huis waar je als kind gewoond hebt,

mam,' zegt papa. 'Heel lang geleden. Nog voordat je getrouwd was.'

'Ben ik getrouwd geweest?' vraagt oma. 'Met wie dan?'

'Met je man,' giechelt Kim.

Ze gaat wat meer rechtop zitten en kijkt nieuwsgierig naar buiten. Het huis waar oma woonde toen ze een kind was, dat is echt leuk. En helemaal doordat het aan deze oude dijk staat. Welk van die huisjes zou van oma geweest zijn? Misschien wel dat witte, met die stenen leeuwjes ervoor. Of dat groene huis met de scheefgezakte ramen.

'Heb jij hier ook gewoond?' vraagt Kim aan papa.

'Nee,' zegt hij. 'Ik woonde in een andere stad. Dat weet je toch? Toen oma en opa trouwden, zijn ze verhuisd. Maar ik ben hier vroeger wel geweest natuurlijk. Toen ik zo oud was als jij.'

Papa vertelt het gewoon, zonder te mopperen. Goed idee van mama om deze dijk op te rijden!

'Ik ben er ook geweest,' zegt mama. 'Al was het maar één keertje. Een lief plekje. Maar waar was het ook alweer?'

Mama gaat wat langzamer rijden.

'Ben ik er ook geweest?' vraagt oma.

'Hier,' zegt papa. 'Meteen voorbij dat bruggetje.'

Voorzichtig stuurt mama naar rechts. Maar het is net of de auto niet naar haar wil luisteren. De achterwielen glijden een stukje opzij. Kim ziet opeens de huisjes niet meer, maar de weg die achter hen ligt. Die is helemaal wit.

'Oeps!' zegt mama.

'Niet remmen!' roept papa. 'Meesturen, meesturen!'

Mama trekt aan het stuur, maar dat helpt helemaal niet. De auto draait nog verder door. Het lijkt wel of Kim

in een draaimolen zit, op de kermis. Een langzame, griezelige draaimolen.

‘Mama!’ roept Kim.

‘Hou je vast!’ gilt papa.

De auto glijdt van de weg af en duikt naar beneden. Kim knijpt haar ogen stijf dicht en slaat haar handen tegen haar oren. Ze voelt een rare kriebel in haar buik. Het duurt maar even, dan komt de auto met een enorme knal tot stilstand. Kims lijf vliegt naar voren, maar de veiligheids gordel zit gelukkig goed vast. Hij snijdt in haar schouder.

Niemand zegt iets. Kim durft haar ogen niet open te doen. Het is zo stil in de auto, zo angstig stil...

‘Nou...’ zegt papa eindelijk.

‘Leven we nog?’ vraagt mama. ‘Kimmerje? Ma?’

‘Hoe komen we hier nou opeens terecht?’ vraagt oma.

‘Ik leef nog,’ piept Kim.

Ze doet haar ogen open en begint meteen te huilen. Door haar tranen heen ziet ze hoe papa zijn gordel losmaakt en zich omdraait. Hij strekt zijn armen naar haar uit.

‘Kom maar,’ zegt hij.

‘Jij met je natte sneeuw,’ mompelt mama. ‘Deze sneeuw is net zo nat als de woestijn.’

‘Jij met je knus,’ zegt papa.

Hij maakt Kims gordel los en tilt haar tussen de stoelen door op zijn schoot. Daar is ze eigenlijk veel te groot voor, maar nu is het wel prettig. Het huilen wordt meteen minder en Kim durft naar buiten te kijken.

De auto staat scheef onder aan de dijk, met zijn neus tegen een boom. Vlak achter die boom staat een huis.

‘Hoe zijn we hier nou terechtgekomen?’ vraagt oma weer.

‘Ik krijg de deur niet open,’ zegt mama. ‘Hij klemt.’

Papa probeert de deur aan zijn kant. Daar is gelukkig niets mis mee. Grote sneeuwvlokken waaien tegen Kims betraande wangen. En opeens staat er een vrouw naast de auto. Ze kijkt met grote, verschrikte ogen naar binnen.

‘Is alles goed?’ vraagt ze.

‘Ja hoor, prima,’ zegt papa, terwijl hij Kim voorzichtig uit de auto tilt. ‘Mijn vrouw parkeert soms een beetje wild.’

